

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

NÁLEZ

Ústavného súdu Slovenskej republiky

V mene Slovenskej republiky

III. ÚS 270/06-36

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu Juraja Babjaka a zo sudcov Eduarda Bárányu a Ľubomíra Dobríka vo veci sťažnosti A. Š., B., zastúpenej advokátom JUDr. J. G., T., v ktorej namieta porušenie svojho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov zaručeného v čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky postupom Okresného súdu Bratislava IV v konaní vedenom pod sp. zn. 20 C 181/02, na neverejnom zasadnutí 4. januára 2007 takto

r o z h o d o l :

1. Okresný súd Bratislava IV v konaní vedenom pod sp. zn. 20 C 181/02 **p o r u š i l** základné právo A. Š. na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov zaručené v čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky.

2. Okresnému súdu Bratislava IV v konaní vedenom pod sp. zn. 20 C 181/02 **p r i k a z u j e** konať bez zbytočných prietáhov.

3. A. Š. p r i z n á v a primerané finančné zadost'učinenie v sume 20 000 Sk (slovom dvadsaťtisíc slovenských korún), ktoré jej je Okresný súd Bratislava IV p o v i n n ý vyplatiť do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.

4. Okresný súd Bratislava IV j e p o v i n n ý zaplatiť náhradu trov konania A. Š. v sume 5 788 Sk (slovom päťtisíc sedemstoosemdesiatosem slovenských korún) na adresu jej advokáta JUDr. J. G., T., do pätnástich dní od právoplatnosti tohto nálezu.

5. Sťažnosti A. Š. vo zvyšnej časti n e v y h o v u j e .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavný súd Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) uznesením č. k. III. ÚS 270/06-11 z 23. augusta 2006 prijal podľa § 25 ods. 3 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) na konanie sťažnosť A. Š., B. (ďalej len „sťažovateľka“), zastúpenej advokátom JUDr. J. G., T., v ktorej namieta porušenie svojho základného práva na prerokovanie vecí bez zbytočných prieťahov zaručeného v čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) postupom Okresného súdu Bratislava IV (ďalej len „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 20 C 181/02.

Z obsahu sťažnosti vyplýva, že sťažovateľka podala 28. mája 2002 okresnému súdu žalobu o vyporiadanie bezpodielového spoluvlastníctva manželov, ktorá je vedená pod sp. zn. 20 C 181/02.

Podľa sťažovateľky prieťahy v predmetnom konaní vznikli a i naďalej vznikajú nielen nekonaním okresného súdu, ale aj v dôsledku jeho neefektívnych úkonov. Okresný súd v tejto veci podľa nej v dlhších časových úsekoch procesné úkony buď vôbec nevykonával alebo ich síce vykonal, avšak išlo o úkony, ktoré nesmerovali k vyriešeniu

merita veci (napr. odročovanie pojednávani na neurčito bez konkrétneho účelu), resp. išlo o úkony, ktoré sa dali vykonať naraz, a nie postupne (napr. priberanie znalcov atď.).

Prietahy v tomto konaní boli spôsobené podľa nej tiež *„nečinnosťou súdu vo vzťahu k pribratým znalcom, ktorí vypracovávali a vypracovávajú znalecké posudky neprimerane dlho (čím zase stratia význam prvé posudky vzhľadom k plynutiu času a zmenám cien ohodnocovaných vecí z toho vyplývajúcim), čo súd akceptoval, akceptuje a nevykonal žiadne opatrenia, aby zabezpečil plynulý postup.“*

Predmetné konanie trvá už štyri roky a jeho dĺžku podľa sťažovateľky nemožno ospravedlniť skutkovou ani právnou zložitosťou tejto veci, pretože v tomto prípade ide o „bežný“ a „často frekventovaný“ spor.

Sťažovateľka napokon poukázala aj na judikatúru ústavného súdu, podľa ktorej sudca zodpovedá aj za činnosť osôb vystupujúcich v oficiálnom postavení súdu – napr. znalcov.

Vo vzťahu k podľa nej najčastejšie používanej argumentácii súdov týkajúcej sa vysokého množstva prejednávaných vecí na súde a zaťažnosti jednotlivých sudcov poukázala na rozhodnutia ústavného súdu, v ktorých konštatoval, že takýto stav, hoci zodpovedá mnohokrát realite, nemôže byť prekážkou v naplnení práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov.

Na základe uvedených skutočností sťažovateľka vo svojej sťažnosti žiadala, aby ústavný súd nálezom rozhodol, že jej základné právo na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy bolo v konaní vedenom okresným súdom pod sp. zn. 20 C 181/02 porušené, priznal jej primerané finančné zadosťučinenie v 80 000 Sk a zaviazal okresný súd nahradiť jej trovy právneho zastúpenia.

V závere svojej sťažnosti sťažovateľka uviedla, že súhlasí s upustením od ústneho pojednávania v predmetnej veci a túto skutočnosť potvrdil aj jej právny zástupca podaním doručeným ústavnému súdu 27. septembra 2006.

Predsedička okresného súdu ústavnému súdu na základe jeho výzvy podaním č. Spr. 3460/06 z 5. decembra 2006 oznámila, že netrvá na konaní verejného ústneho pojednávania v predmetnej veci a zároveň sa ospravedlnila za nepredloženie vyjadrenia v tejto veci, pričom ako dôvod uviedla, že spis v tejto veci sa nachádza na Krajskom súde v Bratislave.

II.

Z obsahu sťažnosti a k nej priložených písomností, z vyjadrení účastníkov konania, ako aj z obsahu na vec sa vzťahujúceho súdneho spisu ústavný súd zistil nasledovný priebeh a stav konania v predmetnej veci.

Sťažovateľka doručila 28. mája 2002 okresnému súdu návrh na začatie konania o vyporiadanie bezpodielového spoluvlastníctva manželov (ďalej len „BSM“) smerujúci proti Ing. I. F., B. (ďalej len „žalovaný“). Tento návrh bol zaevidovaný pod sp. zn. 20 C 181/02.

Pokynom z 29. mája 2002 vo veci konajúci sudca nariadil pojednávanie na 27. jún 2002. Vyjadrenie žalovaného k podanému návrhu bolo okresnému súdu doručené 19. júna 2002. Okresný súd pojednávanie konané 27. júna 2002 za účasti účastníkov konania odročil na 25. júl 2002 s tým, že žalovaný predloží súdu návrh na zostatkové ceny hnuiteľných vecí a súd ustanoví znalca na ocenenie nehnuteľností patriacich do BSM. Žalovaný podaním doručeným 4. júla 2002 vyjadril svoju nespokojnosť so spôsobom vedenia pojednávania zákonnou sudkyňou a súčasne vzniesol proti nej námietku zaujatosti (v jeho prílohe súdu doručil viaceré listinné dôkazy).

Na základe pokynu z 10. júla 2002 bol okresným súdom zrušený nariadený termín pojednávania z dôvodu vznesenia námietky zaujatosti žalovaným. Oznámenie o tejto skutočnosti bolo zaslané účastníkom konania a podanie žalovaného doručené súdu 4. júla 2002 bolo zaslané sťažovateľke na vyjadrenie v lehote 7 dní. Sťažovateľka 22. júla 2002 okresnému súdu doručila svoje vyjadrenie k podaniu žalovaného.

Zákonná sudkyňa sa následne 13. augusta 2002 vyjadrila k podanej námietke zaujatosti a spis predložila 28. augusta 2002 Krajskému súdu v Bratislave (ďalej len „krajský súd“). Uznesením č. k. 12 Nc 40/02-38 z 18. septembra 2002 krajský súd v predmetnej veci rozhodol, že zákonná sudkyňa nie je vylúčená z prejednávania tejto veci. Spis bol okresnému súdu vrátený 14. novembra 2002.

Úpravou zo 17. januára 2003 zákonný sudca nariadil pojednávanie v predmetnej veci na 27. február 2003, nechal účastníkom konania doručiť uznesenie krajského súdu a žalovaného vyzvať na predloženie vyjadrenia ohľadom zostatkových cien hnutelných vecí najneskôr ku dňu pojednávania. Žalovaný sa podaním zo 17. februára 2003 vyjadril k uzneseniu krajského súdu z 18. septembra 2002.

Okresný súd pojednávanie konané 27. februára 2003 uznesením odročil na neurčito s tým, že bude nariadené znalecké dokazovanie za účelom zistenia zostatkovej hodnoty majetku patriaceho do BSM. Podaním z 10. marca 2003 žalovaný zaslal súdu listinný dôkaz o svojej ďalšej vyživovacej povinnosti.

Uznesením sp. zn. 20 C 181/02 z 21. marca 2003 okresný súd v predmetnej veci ustanovil znalca z odboru stavebníctva, odvetvie oceňovania nehnuteľností Ing. V. F., ktorý mal znalecký posudok vyhotoviť v lehote 60 dní. Žalovaný sa proti uzneseniu z 21. marca 2003 odvolal podaním doručeným okresnému súdu 24. apríla 2003.

Okresný súd 30. mája 2003 predložil spis v uvedenej veci na rozhodnutie krajskému súdu. Spis bol vrátený späť okresnému súdu 8. septembra 2003 spolu s uznesením, ktorým krajský súd rozhodnutie okresného súdu vo výroku, ktorým bol žalovaný zaviazaný uhradiť preddavok na trovy znaleckého dokazovania potvrdil, a vo výroku, ktorým bola znalcovi uložená úloha určiť všeobecnú cenu nehnuteľností ku dňu vykonania obhliadky odvolanie žalovaného odmietol. Na základe pokynu z 12. septembra 2003 bolo uvedené uznesenie zaslané účastníkom konania.

Zákonný sudca nechal pokynom z 20. októbra 2003 doručiť spis ustanovenému znalcovi. Ustanovený znalec vypracované posudky č. 10/2003 a č. 11/2003 okresnému súdu doručil 7. januára 2004. Uzneseniami z 8. januára 2004, ktoré nadobudli právoplatnosť 3. decembra 2004, bola ustanovenému znalcovi priznaná odmena za vypracovanie znaleckých posudkov.

Okresný súd na základe pokynu z 26. januára 2004 účastníkom konania zasielal uznesenia z 8. januára 2004 spolu so znaleckými posudkami, aby sa k nim v lehote 10 dní vyjadrili a žalovaného súčasne vyzval, aby mu oznámil, či súhlasí so zostatkovými cenami hnutelných vecí tak, ako ich uvádza sťažovateľka, alebo aby mu v tej istej lehote podal svoj návrh v dvoch písomných vyhotoveniach.

Žalovaný sa k znaleckým posudkom vyjadril podaním doručeným 16. februára 2004. Proti uzneseniam okresného súdu z 8. januára 2004 podal žalovaný 18. februára 2004 odvolanie. Spis v uvedenej veci bol krajskému súdu doručený 25. februára 2004. Uznesením č. k. 8 Co 56/04-149, 8 Co 57/04 z 31. augusta 2004 krajský súd uznesenia okresného súdu z 8. januára 2004 potvrdil. Spisový materiál v predmetnej veci bol okresnému súdu doručený 8. novembra 2004. Úpravou z 8. novembra 2004 bol daný pokyn na doručenia uznesenia krajského súdu účastníkom konania.

Vo veci konajúci sudca pokynom zo 17. mája 2005 nariadil na 28. jún 2005 pojednávanie v predmetnej veci.

Pojednávanie konané 28. júna 2005 bolo okresným súdom odročené na 29. november 2005 za účelom vykonania ďalšieho dokazovania v predmetnej veci. Podaním doručeným okresnému súdu 20. júla 2005 právny zástupca sťažovateľky okresnému súdu oznámil, že všetok hnutelný a nehnuteľný majetok už v priebehu konania z ich strany bol označený a na ocenenie hnutelných vecí navrhol do konania pribrať znalca.

Podaním doručeným okresnému súdu 8. novembra 2005 žalovaný požiadal o odročenie pojednávania v predmetnej veci, pretože v krátkom čase môže dôjsť

k mimosúdnej dohode o vyporiadaní BSM medzi účastníkmi konania a z pracovných dôvodov bude v deň pojednávania mimo B.

Pojednávanie konané 29. novembra 2005 bolo po vypočutí znalca uznesením odročené na neurčito s tým, že súd uložil právnenmu zástupcovi sťažovateľky povinnosť oznámiť mu účty žalovaného, na ktorých mohol mať finančné prostriedky, a bude nariadené znalecké dokazovanie (za účelom ohodnotenia hnutelných vecí). Na základe pokynu z 22. januára 2006 bola právnenmu zástupcovi sťažovateľky zasielaná výzva na splnenie povinnosti uloženej mu na poslednom pojednávaní. Právny zástupca sťažovateľky na výzvu súdu odpovedal podaním doručeným 24. februára 2006.

Dňa 20. marca 2006 doručila sťažovateľka okresnému súdu sťažnosť na prietahy v predmetnom konaní.

Okresný súd uznesením č. k. 20 C 181/02-178 z 22. marca 2006 v predmetnej veci ustanovil znalca Ing. S. G. z odboru doprava cestná, ktorému uložil vypracovať znalecký posudok v lehote 60 dní. Uznesením č. k. 20 C 181/02-180 z 22. marca 2006 ustanovil znalca Ing. J. H. za znalca z odboru bytové zariadenie, ktorý mal znalecký posudok v predmetnej veci vypracovať v lehote 60 dní. Podaním doručeným 13. apríla 2006 právny zástupca sťažovateľky okresný súd upozornil, že v týchto uzneseniach chýba údaj o tom, ku ktorému dňu má znalec hnutelné veci ohodnotiť, a súčasne požiadal ohodnotiť predmetné veci ku dňu zániku manželstva a zároveň ku dňu vyporiadania.

Žalovaný proti uzneseniam z 22. marca 2006 podal 13. apríla 2006 odvolanie. Spisový materiál v predmetnej veci bol 21. apríla 2006 doručený krajskému súdu, ktorý uznesením č. k. 6 Co 181/06-187, 6 Co 184/06 z 28. apríla 2006 uznesenia okresného súdu potvrdil. Spis bol vrátený späť okresnému súdu 7. júna 2006.

Znalec Ing. J. H. podaním z 10. mája 2006 oznámil súpis vecí, ktorých všeobecnú cenu nemôže určiť a súčasne požiadal o zaslanie ďalších údajov potrebných k vypracovaniu znaleckého posudku. Znalecký posudok č. 4/2006 bol znalcom Ing. J. H. okresnému súdu

doručený 6. júna 2006. Na základe pokynu z 21. júla 2006 bol tento znalecký posudok doručený účastníkom konania spolu s výzvou, aby sa k nemu v lehote 10 dní písomne vyjadrili. Žalovanému bolo súčasne doručované aj uznesenie krajského súdu 28. apríla 2006.

Uznesením č. k. 20 C 181/02-207 z 21. júla 2006 okresný súd v predmetnej veci ustanovil znalkyňu Ing. M. K., z odboru silnoprúdová elektrotechnika a slaboprúdová elektrotechnika, ktorej uložil vypracovať znalecký posudok v lehote 60 dní. Uznesením sp. zn. 20 C 181/02-209 z 21. júla 2006 okresný súd ustanovil v predmetnej veci znalkyňu z odboru kožušiny Ing. M. B., ktorej uložil vypracovať znalecký posudok v lehote 60 dní. Do konania uznesením č. k. 20 C 181/02-211 z 21. júla 2006 okresný súd pribral aj znalca z odboru stavebníctva Ing. M. P., ktorému uložil vypracovať znalecký posudok v lehote 60 dní.

Žalovaný doručil 7. augusta 2006 okresnému súdu svoje vyjadrenie k znaleckému posudku č. 4/2006 a súčasne vzniesol námietku zaujatosti. V ten istý deň bolo okresnému súdu doručené aj jeho odvolanie proti uzneseniam okresného súdu z 21. júla 2006.

Úpravou z 8. augusta 2006 bol zákonným sudcom daný pokyn na zaslanie výzvy žalovanému na zaplatenie súdneho poplatku za podanú námietku zaujatosti. Podľa zistenia z 18. augusta 2006 súdny poplatok žalovaným v tento deň zaplatený nebol. Na základe pokynu zo 4. septembra 2006 bol spis v tejto veci zaslaný krajskému súdu.

III.

1. Podľa ustanovenia čl. 48 ods. 2 prvej vety ústavy: „Každý má právo, aby sa jeho vec prerokovala bez zbytočných priet'ahov (...).“

Účelom základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov je odstránenie stavu právnej neistoty, v ktorej sa nachádza osoba domáhajúca sa rozhodnutia štátneho orgánu. Samotným prerokovaním veci na súde alebo inom štátnom orgáne sa

právna neistota neodstráni. K vytvoreniu želateľného stavu, t. j. stavu právnej istoty, dochádza až právoplatným rozhodnutím súdu alebo iného štátneho orgánu. Preto na splnenie základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy nestačí, aby štátne orgány vec prerokovali, prípadne vykonali rôzne úkony bez ohľadu na ich počet (I. ÚS 10/98).

Otázku existencie zbytočných prietáhov v konaní, a tým aj porušenia základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, skúma ústavný súd vždy s ohľadom na konkrétne okolnosti prípadu podľa právnej a faktickej zložitosti veci, podľa správania účastníka konania a spôsobu, akým v konaní postupoval súd (napr. II. ÚS 74/97, I. ÚS 70/98). Tieto tri kritériá zohľadňuje pri namietanom porušení práva na prerokovanie veci súdom v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd aj Európsky súd pre ľudské práva (III. ÚS 111/02, III. ÚS 29/03).

A. Predmetom posudzovaného konania pred okresným súdom je návrh na vysporiadanie bezpodielového spoluvlastníctva manželov. Z obsahu súdneho spisu, z vyjadrení sťažovateľky a okresného súdu, ani z nimi predložených na vec sa vzťahujúcich listín ústavný súd nezistil žiadnu skutočnosť, svedčiacu o právnej zložitosti veci. Po skutkovej stránke však možno konštatovať, že v danom prípade ide o vec skutkovo zložitú vyžadujúcu si vykonanie rozsiahlejšieho dokazovania, ktoré môže spôsobiť predĺženie konania, najmä v prípade ako je tento, keď predmetom konania je vysporiadanie rozsiahleho majetku resp. rozsiahlej masy vecí patriacich do BSM a zistenie skutkového stavu je závislé od zabezpečenia viacerých znaleckých posudkov a pod. Ústavný súd spomínanú skutkovú zložitost' veci, ktorá v tomto prípade taktiež prispela k predĺženiu predmetného konania, pri svojom rozhodovaní zohľadnil.

B. Pri hodnotení druhého z kritérií ústavný súd v správaní sťažovateľky nezistil žiadne také okolnosti, v dôsledku ktorých by mohlo dôjsť k spomaleniu postupu súdu v predmetnom konaní.

C. Ďalším kritériom, podľa ktorého ústavný súd hodnotil, či v uvedenom konaní došlo k zbytočným prietáhom, bol postup okresného súdu v predmetnej veci.

Ústavný súd konštatuje, že konanie, ktoré je predmetom posúdenia, začalo 28. mája 2002, keď bola žaloba sťažovateľky o vyporiadanie BSM okresnému súdu doručená a do dňa podania ústavnej sťažnosti nebolo právoplatne rozhodnuté. Na ťarchu okresného súdu však možno započítať zodpovednosť za vznik prieťahov v tomto konaní iba v čase, keď okresný súd mal spisový materiál v tejto veci k dispozícii a bol príslušný na jej prejednanie a rozhodnutie. Podľa zistenia ústavného súdu v priebehu tohto konania bol v dôsledku procesných úkonov žalovaného spis v tejto veci viackrát predložený krajskému súdu na jeho rozhodnutie, napr. krajský súd v predmetnej veci konal v období od 28. augusta 2002 do 14. novembra 2002 (3 mesiace) v dôsledku žalovaným vznesenej námietky zaujatosti, v období od 30. mája 2003 do 8. septembra 2003 (viac ako 3 mesiace), keď krajský súd rozhodoval o podanom odvolaní žalovaného, v období od 25. februára 2004 do 8. novembra 2004 (viac ako 8 mesiacov), keď krajský súd v tejto veci rozhodoval o odvolaní žalovaného, v období od 21. apríla 2006 do 7. júna 2006 (viac ako 1 mesiac), keď krajský súd rozhodoval o odvolaní žalovaného (čas, keď bol spis v tejto veci predložený krajskému súdu predstavuje teda spolu v tomto konaní obdobie trvajúce viac ako 15 mesiacov, t. j. 1 rok a 3 mesiace).

V postupe okresného súdu v tomto konaní však ústavný súd zistil aj viac ako šesť mesiacov trvajúce obdobie nečinnosti, ktoré začalo 8. novembra 2004, keď bol okresnému súdu doručený spis v predmetnej veci z krajského súdu a trvalo až do 17. mája 2005, keď vo veci konajúci sudca nariadil pojednávanie v tejto veci. Nečinnosť okresného súdu v označenom období bez toho, aby jeho postupu bránila zákonná prekážka, je potrebné považovať za zbytočný prieťah v konaní v zmysle čl. 48 ods. 2 ústavy.

Podľa zistenia ústavného súdu bolo preskúmané konanie poznačené aj neefektívnou, resp. nesústredenou činnosťou okresného súdu, ktorá sa prejavila predovšetkým v súvislosti s jeho postupom pri zabezpečovaní znaleckých posudkov týkajúcich sa ohodnotenia vecí patriacich do BSM, napr. až právny zástupca sťažovateľky musel okresný súd upozorniť, že v uzneseniach z 22. marca 2006, ktorými pribral do konania v predmetnej veci znalcov, chýba údaj o tom, ku ktorému dňu má znalec hnutel'ne veci ohodnotiť. Ústavným súdom nebol zistený z predmetného spisu ani dôvod, prečo

okresný súd nenechal vypracovať znalecké posudky za účelom ohodnotenia nehnuteľností i hnutel'nych vecí, ktoré sú predmetom tohto konania paralelne, hoci vzhľadom na rozsiahlosť vyporiadavaného majetku by takýto postup mohol prispieť ku skráteniu celkovej doby konania.

S ohľadom na uvedené skutočnosti podľa ústavného súdu nemožno dobu predmetného konania vedeného okresným súdom považovať za ústavne akceptovateľnú vo vzťahu k základnému právu podľa čl. 48 ods. 2 ústavy. Ústavný súd preto dospel k záveru, že uvedené právo sťažovateľky bolo porušené.

2. Sťažovateľka vo svojej sťažnosti požiadala aj o priznanie finančného zadost'učinenia v sume 80 000 Sk, ktoré odôvodnila ujmou, ktorá jej vznikla v dôsledku nekonania okresného súdu, ktorý svojím postupom vytvoril v nej právnu neistotu, ako aj ujmou vzniknutou v dôsledku nemožnosti domôcť sa svojich práv v súdnom konaní, pričom je podľa nej v tomto prípade potrebné zohľadniť aj efekt prípadného rozhodnutia vydaného po takej dlhej dobe vo vzťahu k realizácii jej vlastníckych práv k predmetu sporu. Intenzita porušenia namietaného práva, ktorá je spôsobená dlhodobými priet'ahmi v predmetnej veci a má dopad na vyriešenie bývania sťažovateľky a jej maloletých detí, sa podľa nej prakticky rovná odmietnutiu spravodlivosti.

Podľa čl. 127 ods. 3 ústavy ústavný súd môže svojím rozhodnutím, ktorým vyhovie sťažnosti, priznať tomu, koho práva podľa odseku 1 boli porušené, primerané finančné zadost'učinenie.

Podľa ustanovenia § 50 ods. 3 zákona o ústavnom súde ak sa sťažovateľ domáha primeraného finančného zadost'učinenia, musí uviesť rozsah, ktorý požaduje, a z akých dôvodov sa ho domáha. Podľa ustanovenia § 56 ods. 4 zákona o ústavnom súde môže ústavný súd priznať tomu, koho základné právo alebo sloboda boli porušené, aj primerané finančné zadost'učinenie.

Pretože porušenie základného práva sťažovateľky, ktoré ústavný súd zistil, nemožno napraviť obnovením stavu pred jeho porušením a výrok ústavného súdu deklarujúci toto porušenie nemožno vzhľadom na okolnosti prípadu považovať za dostatočnú a účinnú nápravu, priznal ústavný súd sťažovateľke primerané finančné zadosťučinenie.

Ústavný súd považoval v tomto prípade za primerané priznať sťažovateľke sumu 20 000 Sk ako finančnú úhradu nemajetkovej ujmy spočívajúcej najmä v pretrvávajúcom stave právnej neistoty sťažovateľky v dôsledku neefektívnej činnosti okresného súdu. Pri posúdení závažnosti ujmy sťažovateľky, a tým aj výšky primeraného finančného zadosťučinenia, prihliadal ústavný súd na nedostatky v činnosti okresného súdu, ktoré zapríčinili neprimerane dlhé konanie v predmetnej veci, ako aj na ďalšie konkrétne okolnosti posudzovaného prípadu, predovšetkým na predmet sporu a celkovú dĺžku konania na okresnom súde.

Vzhľadom na uvedené skutočnosti ústavný súd vo zvyšnej časti uplatnenému primeranému finančnému zadosťučineniu v návrhu sťažovateľky nevyhovel.

3. Sťažovateľka prostredníctvom svojho právneho zástupcu v sťažnosti požiadala aj o priznanie náhrady trov konania pred ústavným súdom v sume 5 788 Sk, ktoré špecifikovala ako súčet odmeny za dva úkony právnej pomoci a režijného paušálu.

Pri výpočte trov právneho zastúpenia sťažovateľov ústavný súd vychádzal z ustanovení § 1, § 11, § 13 ods. 3, § 14 a § 16 ods. 3 vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení neskorších predpisov s tým, že predmet konania podľa čl. 127 ústavy pred ústavným súdom, ktorým sú základné práva a slobody, porušenie ktorých sťažovatelia namietajú, v zásade nie je oceneľný peniazmi. Základná sadzba tarifnej odmeny za jeden úkon právnej služby uskutočnený v období od 1. januára 2006 v konaní pred ústavným súdom predstavuje 2 730 Sk a hodnota režijného paušálu 164 Sk.

V súlade s týmito ustanoveniami možno teda trovy predmetného konania vyčísliť ako súčet odmeny za dva úkony právnej služby (prevzatie a príprava zastúpenia, písomné podanie na súd) vrátane režijného paušálu ($2 \times 2\,730 \text{ Sk} + 2 \times 164 \text{ Sk} = 5\,788 \text{ Sk}$). Náhrada trov konania v predmetnej veci vypočítaná podľa platnej právnej úpravy teda spolu činí 5 788 Sk.

Ústavný súd preto právnemu zástupcovi sťažovateľky priznal náhradu trov konania v celej ním uplatnenej výške.

Z uvedených dôvodov ústavný súd rozhodol tak, ako to je uvedené vo výrokovej časti tohto rozhodnutia.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 4. januára 2007